

WWW.UNILIB

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 11. У Новоме Саду, 21. Марта 1861. **ГОД. VI.**

Мудра Изреченія Св. Іоанна Златоуста.

Изъ толкованія.

На посланія Апостола Павла.

I.

Ко учи речма и животомъ, тай е висшій одъ свію.

Пороцима обузетъ човекъ нїе кадаръ и речма и деломъ друге на добро учти.

Родители су после Бога први винозници живота нашегъ, на зато смо и дужни почитовати найпре нѣи, па онда остале люде.

Ако ко непочитуе свое родителъ, може ли тай кадгодъ поштивати туђе люде? —

Ако хоѣшъ да ти сынъ буде послушанъ, а ты ихъ воспитавай у запу и у науци Господњой.

Немисли да е слушанъ светога писма по дете излишно. Та ту ће оно пре свега чути заповестъ „Чти отца твоего и матеръ твою,“ — а то су већъ речи, кое смераю на твою користъ.

Учини свое дете добримъ христіяниномъ, па се небой да ће быти несрећно; где е право духовно благо, тамо често за нѣиме слѣдуе и телесно.

Найвећу неразумљивостъ показую они родители и учители, кои обучаваю децу у светскимъ наукама и искусствама, а притомъ занемаре право воспитаніе срдца детіега, нити ихъ воспитаваю у запу и у на-

уци Божијој. Такви ће люди први пожнѣти плодове рђавогъ воспитанія, видећи децу своју како су безобразна, неумерена, непослушна, и покварена.

Деци треба дати, да се изъ младости упражњаваю у читаню светога писма.

Ко се научи мудрость любити, тај тымъ самымъ добыя таково богатство, кое е врствіе одъ свакогъ другогъ богатства, а узъ то добыя и највевећу славу.

Ніе онај богатъ, кои има много иманя и влада надъ многима; него онај, кои ни у чему нетрпи нужду, кои е задоволянъ съ онимъ што има.

Нестарай се толико о томъ да ти сынъ живи дуго, колико о томъ да живи езде тако, како бы се удостоило онога живота, кои нема края.

Добро владанъ болъ е него оштроуміе; благоднравност више вреди одъ речитости; дела више валяю него речи.

Ко е веѣма у чести и у слави овога живота, за тога е све нуждніе да буде образованъ и у духу свете вере.

Нетражите одbrane и подпоре за свою децу у споляшнимъ благама; него ихъ воспитавайте у добромъ запу, на ће те имъ съ тымъ најячу подпору и одбрану дати.

Кадъ су они люди, кои се занимаю с живописаньмъ царскихъ ликова, у великой части; то ћемо мы, кои образъ цара небеснога у човеку негуемо, іоштъ много веѣа блага задобити зато што воспитательскомъ радньомъ нашомъ воспоставлямо божіе подобіе. —

Научимо децу да буду добри, да буду добротворни и човеколюбиви, да сувише много недрже на велика земаљска блага, да се оставе ердности и злонамтеня.

Ако наши млађи буду неваляли; мы ћемо за њи предъ Богомъ одговарати.

Молимо се Богу да намъ буде у помоћи и да намъ благослови труде наше, и онъ ће намъ зацело помоћи, ако увиди да се мы свойски о добру старамо. Ако мы ништа нерадимъ, неће намъ ни Богъ помоћи. Онда намъ Богъ неће помоћи, ако будемо спавали, него ако се будемо и сами трудили.

II.

Ко милостиню дае, нека то чини съ любовлю, съ милосрђемъ и са смиреношћу.

Богъ е могао и самъ заранити убоге, али е то оставио нама, да бы насъ едногъ съ другимъ у любви саединио, и да бы намъ дао осетити да смо еданъ другоме одъ потребе.

О, како би добро было, кадъ бы међу людма любовъ у пуной мери владала. Тада небы были нуждни грађански закони, ни судови, ни изтраживача, ни казни, ни други овакови поступцы; тада еданъ другога не бы вређао, небы было убијства, свађе, рата, буне, отиманя, грамзена за туђимъ благомъ; едномъ речію, не бы было зла, и само име порока не бы се знало.

Ко свое ближнѣ люби, тай овде на земљи већъ тако живи, као да е на небу; тай се наслађуе свагда спокойствомъ, и плете себи тисућу венаца. Такавъ човекъ чува свою душу чисту одъ ерднѣ и мржнѣ, одъ зависти и гордости, одъ суетне славе и грешне желѣ, и одъ свакогъ другогъ греха.

Нетреба мрзити на неваляле люде, и на погане народе, него на њиова невалялства; не на човека, него на порочанъ животъ и на развратность њгову.

Кои зове свое другове и пріятелѣ на часть, тай ніе ништа велико учинио, ерѣ ће му они то исто вратити; а тко зове маломоћне и убоге, томе ће самъ

Богъ быти дужникомъ, а Богъ свагда памти, и никадъ незабавля.

Я се волимъ ранити лебом, уживаюћи слободу, него многоразличитымъ елима трпећи робство.

Богъ те е, о човече, нараніо своимъ благама, па кадъ си се нараніо, требало е да си му захваліо, да си рекао: Хвала ти боже, кои си ме нараніо, а ти се несеѣашъ Бога. Пасъ добыо шта или не добыо одъ свогъ господара, ипакъ му се улагуе; а ты добыашъ одъ Бога свака добра па си му опетъ неблагодаранъ. (Ово е за оне кои се стиде после ручка Богу се молити).

Трпелливо сношенъ беда, естъ најяче оружіе, кое се неможе сломити.

Као што искра, кадъ у море падне, не наноси му никаква вреда; тако напасти, кое сналазе трпелливу душу, брзо нестает, и нису е кадри узмутити.

Мы зато просимо миръ одъ Бога, и зато старешина у цркви на свакој служби по три и по четири пута говори намъ: „Миръ всѣмъ“ што е миръ изворъ свію блага, и што намъ онъ са собомъ доноси праву радость.

Миръ е тако велико благо, да се они кои га праве и међу людма подржаваю, називаю сынови божіи, а ако су миротворци сынови божіи, то су онда бунцие ямачно сынови ђаволски.

Непоступамо ли мы неразумно, кадъ толико пута чуюћи у цркви, где се напомнимъ, да миръ имамо међу собомъ; ипакъ злобимо другима, и сами примаюћи миръ и другима речма даюћи миръ, устаемо противу онога, кои намъ дае миръ.

Ты говоришь: „И дѣхови твоимъ,“ а чимъ изиђешъ изъ цркве, веѣть оговарашъ друге. Тако е на

срѣћу, оно што е отвѣѣъ важно и драгоцѣно у цркви, постало само аднымъ споляшнымъ обредомъ, а не деломъ. В.

Разговоръ свештенника съ христiяни о томъ да неваля у говору употреблявати срамне речи.

(Свршетакъ).

Свешш. Али жене опетъ имаю другiй невалялый обичай, што проклиню друге, а найвеѣма и найчешѣе свою собствену децу. Оне свакиъ часъ говоре: „Иди до ѣавола; иди к' врагу на благословъ; врагъ те однео; виле те кидале и т. д.: Знате ли вы шта е клетва; знате л' особито шта е клетва родительска. Та вы желите своiой деци, своимъ наймилима свако зло, кадъ ихъ кунете.

Една жена. „О сахрани насъ боже одъ свакога зла. Мы, отче, немислимо тако као што говоримо. Знашъ, мы то само у злу срдцу кунемо, алъ после одма на то и заборавимо.

Свешш. Веруемъ я, веруемъ, да вы нехотице, и само изъ обичая кунете свою децу кадъ укора заслуже. Знамъ я и то да такове клетве немаю никакве важности. Али ипакъ искуство сведочи, да деца кою родители често куну, небиваю у животу подпуно среѣна. Ево вамъ еднога примера на то. Мати нека, была е врло лютита, па е често клела свою децу. Па гле, нѣна деца едно за другимъ почну умирати, и она за кратко време остане сама саморана, а имала е пре петоро деце. Садъ текъ кадъ е и последнѣ дете саранчила, отворе iой се очи, и она стане сама себе гривти, што е свою децу проклинjala. Тако се неко вре-

ме гризла и едила, докѣ напоследку неполуди и сама се неубіа.

Єдна жена О, та нећу я више никада клети своју децу, а признати морамъ да самъ и сама досадъ то чинила. Световаћу и друге, да се одуче одъ тогъ невалялогъ обичая.

Свешш. (свима). То іоштъ ніе све што самъ вамъ имао казати. Вы имате обичай проклинати еданъ другога, па и саму домаћу животиню. Вы, називате еданъ другогъ, и една другу ѓаволомъ, врагомъ, вештицомъ и т. д. — То е зло и наопако. Заръ вы то еданъ другоме желите, да буде ѓаво, нечистый духъ, или да срамномъ смрћу умре. — Знате ли вы да е ѓаво, нашъ найвећи непријатељ, кои насъ на зло наводи и кои тежи да насъ учини вечито несрећнима. Па, ипакъ вы желите, да ваши ближњи, ваши другови и знанци вечито несрећни буду. О, како сте вы неразумни, и како су страшни ваши греси! — За дивно е чудо да вы тако често споминѣте име ѓавола, па іоштъ и у шали; а заръ незнате, да сте се на крштеню одрекли ѓавола и свію дела нѣговыхъ! — Па онда зашто вы проклинѣте домаћу животиню, коя васъ рани, и служи, и коя за наше грехе носи теготу на себи. (Быт. 3, 17)).

Парохіјанинь. Та знашъ, отче, мы онда записивамо марву, кадъ е лєня, и бесна, и кадъ неће да намъ по вољи иде. Па онда се мы разлутимо, дођемо у ярость, па морамо тући и псовати непокорно марвинче.

Свешш. Може ли марвинче разумети вашъ говоръ; може л' оно изъ ваше неовке разабрати да сте вы срдити, и да вамъ штогодъ ніе повольно. Заръ вы можете одъ неразумныхъ и безсловесныхъ скотова и вискивати да све како валя раде, кадъ вы сами кои сте разумомъ и слободномъ вољомъ обдарени, не ра-

видите, севагда како валя. Та ако и морашъ марвинче исправляти и управляти бичемъ, неморашъ бити према скоту Турчинъ и орятинъ, неморишъ га кивъити и мучити. Я вамъ кажемъ, да онай, кои е спрофу скота немилостивъ, неможе ни спрофу люди милостивъ бити. Напоследку ништа луђе нема, него кадъ когодъ бездушну стварь проклинъ и грди, као на примеръ свой занатъ, или алатъ, чиме лебаць заслужуе, свою куфу у којој живи и свою землю, коя га рани! Може ли васъ бездушна стварь разумети, можел' се она бояти одъ ваше лютине? Ёлте да неможе. Па зашто онда цсуете, и поганите уста ваша са ксекаквимъ гаднимъ речма, и е' клетвама.

Парохіјани сви заедно. О, Отче, мы видимо, мы признаемо, да смо были неразумни.

Свешш. Юшъ вамъ имамъ нешто казати. Вы имате обичай често непристойнима именма друге називати; на пр. желите оное, кои васъ е увредио свакояке беде, болести, називате га цсетомъ, доповомъ, обешенякомъ. Све то вы у лютини говорите. А има л' у таквомъ понашаню према ближњима любви христіанске! Како можете вы после тавовыхъ гнусныхъ речи кое на своя уста изговорате, тымъ истымъ устима призивати име божие! Како можете еднимъ и истымъ органомъ славити Бога, и проклинати люде створене по обличію божиемъ? Тече ли изъ едногъ и истогъ извора сладка и горка вода? (Як. 3, 9). — Осимъ тога опажао самъ и тай рђави обичай кодъ васъ, да се ругате ромима, и грбавима, да издевате имена своимъ ближњима и знанцима и да имъ се ругате збогъ ниховыхъ недостатака и порока! — То све неваля.

Парохіјани. Знашъ, отче, мы смо люди невѣже, нисмо учили кѣбигу, па неумемо учтиво говорити.

Свешш. Одъ васъ се неиште ништа друго него

да у любви еданъ съ другимъ живите; да еданъ другога ни речма ни деломъ, ни предъ нѣмъ ни на страни невреѣате. А тога ради неморате быти учени. Вы можете сами изъ свое памети дознати шта е непристойно и безобразно, па тогъ се чувайте и у говору и у твору. Кадъ бы я почео тако непристойно говорить и владати се, вы бы ме осудили, и то съ пунымъ правомъ. А знайте, да све што се мени непристой, то ни вама нестои лепо; еръ вреѣа часть и поштень. Хоѣете л' се дакле одъ сада одъ неовке, проклиняня, ружвыхъ речій, и исмеваня своихъ ближнихъ чувати?

Парохіяни сви. Хоѣемо, хоѣемо отче! —

Свешш. Тако и валя. Веруйте ми драги моихристияни, чимъ се вы одучите одъ невалялыхъ речій, одма ѣете быти честити, среѣни, водовольни, Богу милни, па и други ѣе васъ люди веѣма уважавати, и ваша роѣна деца ѣе васъ веѣма поштивати. Садъ съ Богомъ остаите, и памтите мое речи. —

Превео съ рускогъ изъ Воскресногъ Чтения.

В.

Образи домаѣегъ воспитаня.

Шта чине деца? Што виде одъ отца.

1. *Фамилия Лажилловъ.*

Школа се веѣ у велико започела била, а онда уѣ Ката и Гавра Лажилловъ. Што тако доцне? учителя ихъ учитель. Дао намъ Папа писмо, да носимо на пошту, а тамо било затворено, па смо морали чекати. — Текъ то рекоше, а едно дете стаде часъ нѣи, часъ учителя погледати, и главомъ машуѣи пришапта другу свомъ: нѣе истина. Учитель опазивъ то зацита, шта е?

а дете рече, да е Ката са Гавромъ сасвимъ другимъ путемъ отишла, не на пошту, већ својој тетке. Сва се деца сташе смејати, а њи двоје намештајући своје књиге чиняше се и невешти. Дакле опетъ сте ми сла-гали, рече учитель сажаливо, а зашто сте ишли тет-ки? Дала намъ мама да јој нешто однесемо. Ние истина викне една девојчица, били су кодъ тетке да крушака еду, и ја самъ тамо била и видила самъ. Садъ се стану деца сва иза гласа смејати, ма да ихъ учи-тель ућуткаваше, и учитель обое ово жалостиво по-гледавъ рече имъ: дакле мѣ е све мое ученѣ и свето-ванѣ, опоминянѣ и каштигованѣ узалудъ, ви башъ нећете истину да говорите, као да васъ ко мучи и тера да лажете, Богъ милостиви децо нека вамъ по-могне, а мой е трудъ око васъ сасвимъ узалудъ.

Предъ вече дође нотарошъ по обичаю мало учи-телю на разговоръ, и после различита говора дођоше и на господина Лажилова, на кое ће учитель узда-нувши рећи: то ти е жалостъ брата са гдна Лажилова децомъ, едне истините речи неуму на своя уста рећи, докъ зину лажу, лажу и безъ узрока и безъ намере; да ми е само знати, одкуда то зло? О мой брате, од-говори му нотарошъ, да ти знашъ, како е у њиовой кући обичай говорити, неби више питао, одкуда деца лажу. Ја самъ у тој кући три године дана канцели-стомъ био, и умало што и самъ лажомъ недостадо; то ти е чудо и покоръ, како се то мало по мало у обичай уђе, пакъ ти се после ни едне едине речи истине казати неда. Та ме стваръ јако интересира, ре-че учитель, молимъ те приповеди ми. Ево, рече но-тарошъ, да ти само еданъ данъ изъ те куће припо-ведимъ, и овако започе:

Едно јутро сеђасмо сви заедно при кафи. Госпо-динъ Л. опази у деце шећерни колача, пакъ стаде госпођу цсовати, што деци то дае, ербо е и скупо и

нездраво. То су синоћ одъ майке добили, рече госпођа, и намигну на Катy, а ова одма привати: есте кодъ майке било гостию, она ихъ е са тимъ колачи-ма послужила, пакъ онда и нами дала. Гднъ Л. погледа ихъ обое сумњиво, и нѣгова сумња бияше на месту: еръ е те колаче по деци госпођа изъ дућана купила. Гднъ Л. на то озловољнъ окоштавъ кафу отиште е одъ себе говорећи: опетъ вамъ е кафа као и вода безъ иков снаге; а госпођа одма обеди слушкиню, воя башъ у тай махъ у собу уђе, на кое ова одслови, я незнамъ шта да чинимъ, кадъ е кафа у дућану тако рђава, да се неда одъ нѣ болъ скувати. Госпођа уђута и одобри лепъ слушкињинъ изговоръ тимъ више, што она при свему исканю слушкињиномъ, да јој више кафе даде, увекъ врло мало даваше.

Покажи ми твой прописъ Гавра, рече гднъ Л. и узевъ у шаку главомъ климајући проговори: опетъ пуна страна крмача. То ми е, доскочи Гавра, пекаровъ Яша учинио, што до мене у школи седи. То е башъ неваљало дете, придода јошъ брже Ката, лажъ потврђуюћи. И мати се ядаше, да Гавра башъ до Яше седи мора; тако сви сложно лагаше, а сви добро знаше, да е Гавра самъ прописъ изкрмачио.

За тимъ се окрену гднъ Л. мени: ви знате, да самъ јуче по подне у маџистрату седницу имао, те нисамъ могао оногъ посла свршити, узмите га данасъ прво и напишите. Я одобримъ, и чинио самъ се и невештъ на нѣгову лажъ, ма да самъ добро знао, да нит' е седнице било, нити е онъ маџистрата видио.

Садъ дође редъ и на мене, и рекнемъ: Онај контрактъ нисамъ могао јуче написати, ербо самъ три сата ону књижицу радъ нѣга тражио, и сва акта преврнуо, и нигди е наћи. И доиста нисамъ писао, ал' не акте тражећи, него неки романъ читајући.

Све ово приповедивъ придода нотарошъ: то ти бияше ютренњи разговоръ у Гдна Л. кући, и тако се свако јутро ради, пре зоре еданъ другогъ изварамо. Затимъ овако далъ настави:

У башти гдна Л. бияше две брескве пуне врло лепогъ крупна воћа. Гднъ Л. бияше строго запретио, да се нико неусуди воћа дирати, еръ га е онъ за презеншъ наменуо. Предъ подне уђе госпођа у башту, и ухвати Катѹ и Гавру, где најлепше брескве посваљивали бияше и едоше. Децо, децо, уздану она, ако васъ отацъ дозна, наопако по вами, — и брже болъ децу крадомъ у собу утера, а онда јошъ еданъ часакъ по башти прође, пакъ наедаредъ викати поче, и грдећи дотрча гдну Л. казуюћи, како е тай часъ неку страну децу подъ бресквама затекла и извијала. Одма се дигне вика и псовка на те крадљивце, и одма дотрче изъ собе и Ката и Гавра. те и они удри у грдню.

О ручку имасмо некоегъ отмињниегъ госта. Госпођа га послужи виномъ и рече: примите за любавъ, то намъ е најболъ, што у подруму имамо; а гднъ Л. придода: мораћу га опетъ преточити, чини ми се као да починъ фарбу меняти; то вамъ е највећа кирия са рђавимъ подрумомъ. Ката и Гавра, кои еданъ часакъ пре ручка то исто вино изъ крчме донели бияше, погледаше се изподъ очию, и ћуташе.

У визитској соби имаше врло лепе ћалимове, и столице све везене и штиковане. То су све рукотвори Катини, кое е она дуго времена данъ и ноћ радила, рече госпођа едной другой, што јој после ручка у визити бияше. О мила моя, рече гошћа Кати, то е готово сувише за тебе јошъ тако малу; а Ката стидљиво придода: ал' е мама сила помагала. То говораше на мое очи, кои врло добро знамъ, да ни една

игде задела ние, него имъ е то све една сирота ро-
ђака будъ зашто радила и продала.

Предъ вече пође гднъ Л. у кафану, и узе и Га-
вру собомъ, а госпођа викну за њима: молимъ те не-
мой детету вина давати, знашъ да му одма очи по-
црвене. Небрини се, одговори онъ; алъ како ти е по-
знато, гднъ Л. ние прилично и детету дае. Кадъ кући
дођоше, опази мати црвене детинѣ очи и образе; мени
се чини, ти си опетъ вина добио? — Ни едне капи,
одговори брже болъ отацъ, а Гавра прискочи у лажъ:
брзо смо ишли мамо, пакъ смо се яко угрејали, а да-
насъ ние ни тата више одъ две чаше пио. Отацъ се
окрете на страну тайно смешећи се досетљивости
смичића, а овај стискаваше очи на отца, да се не-
изда.

Тако ти е мой брате сваки данъ у тој кући; ту
се една речъ истине неговори, и я ти кажемъ, то е
чудо и покоръ, како су се сви ухитрини лаганя *из-
пракшицирали*. Кадъ е кои инспекторъ у нашу пи-
сарницу дошао, одма се до зла Бога ядаше гднъ Л.
како незна где му глава одъ силни и тешки послова
стои, и то увекъ на мое очи казиваше, кои најболъ
знамъ, како онъ комотно и приятно по себе све уде-
сити уме. Кадъ ние никога другогъ налазио, коме би
лагати могао, онда се тужио мени на свое послове, и
морадо му полагавати, тако ме управо застиђиваше
силномъ лажи. Најпосле самъ га гледао и то чешће,
како самъ собомъ говораше, и самъ себи се тужаше
на теретне послове свое; а то е већ врло рафини-
рата лажъ, кадъ човекъ самъ себи лаже.

Тако ти е у тој кући довекъ, пакъ где су роди-
тељи такви и до те готовости на лажъ дотерали, ни
деце се нестидећи, да шта се онда можешъ надати
одъ деце, која се у такой школи по васъ данъ находе
одъ кадъ су на светъ дошла и прву речъ говорити по-

чела. Мой брате! ти добре знаш како се и по другим кућама кад кад ради: ако мало дете упрля, превали ил' разбие што, и поплаши се те плакати пође, оногъ часа стане и мати и отацъ, а на дете очи викати на вашку ил' мачку, на столъ ил' патосъ, и ове виаги ил' тући, као да су ови штету начинили, те тако неотице наводе дете на лажъ, а чимъ дете мало дорасте, онда мора много реда на заповестъ лагати; часъ га послѣ мати, да изтрчи предъ долазећегъ кога, и да каже, да ние мати кодъ куће, или га послѣ отацъ, да каже, да отацъ у кревету лежи, и да садъ нико у нутра ући неможе. Тако мало по мало дође, да деца ни едне речи истине рећи немогу, пакъ буди ти ту први на свету учитель, кодъ такове непрекидне школе лажи, као у гдна Л. кући, узалудъ ће ти сва наука и трудъ бити.

Толкованіе.

Нѣки страны суштествителны собствены имена на Славенскій
языкъ.

А.

- Аввакумъ, борець силный. Дек. 2.
 Авдій, рабъ Господень. Ноемвр. 19.
 Аверкій, дерзновенъ. Октовріа 22.
 Авраамъ, отецъ многи народа. Октовріа 9.
 Аврамій, богатъ. Окт. 29.
 Агавъ, свѣтлый. Априла 8.
 Агатангель, благовѣстникъ. Януар. 22.
 Агатія, благая. Фебруара 5.
 Агатонікъ, благопобѣдный. Авг. 22.
 Агатоподъ, благоножвый. Априла 5.
 Агачіа, (женско.) любимая. Апр. 16.

- Агапій, любимъ. Марта 15.
 Аггей, веселый. декем. 16.
 Агрипина, проста. Юнія 23.
 Адамъ, человекъ, или земскій.
 Азарій, помощь Господня. Декем. 17.
 Аиталъ, приснорастущъ. Сеп. 1.
 Атанасій, безсмертенъ. Януар. 18.
 Атиногенъ, въ Ативъ рожденый. Юліа 16.
 Авксентій, растителенъ. Декем. 13.
 Автономъ, самозаконикъ. Септ. 12.
 Акакій, незлобивый. Ноемвр. 29.
 Акепсімъ, съ смѣхомъ бесѣдуяй Ноем. 3.
 Акиндинъ, безбѣдникъ. Ноем. 2.
 Акила, болящій. Юліа 14.
 Александръ, помощь мужественная. Авг. 30.
 Александра, (женско), запаленіе. Април. 23.
 Алексій, пособителенъ, помощникъ. Мар. 17.
 Алимпій, безпечалный, Ноем. 26.
 Амфілохій, отъ двою ржденъ. Ноем. 23.
 Амосъ, долготерпѣливъ. Юнія 15.
 Антимъ, цвѣтный, Септ. 3.
 Антипа, ради всѣхъ, или противенъ всѣмъ. Април. 11.
 Антоній, свыше данный. Януар. 17.
 Анісія, совершителница. Декем. 30.
 Арета, добродѣтельный. Окт. 24.
 Афтоній, беззавистный. Ноем. 2.

В.

- Вавила, мятежь. Сеп. 4.
 Вартоломей, сынъ замѣшающаго води. Юнія. 11.
 Висаріонъ, полный. Юнія 6.
 Вонифатій, добротворъ. Декем. 19.
 Вакхъ, провождатай. Окт. 7.
 Вуколь, волопасъ. Фебр. 6.
 Варахія, ученъ сынъ.

Варвара, крѣпка. Декем. 4.
 Варлаамъ, сынъ благъ. Ноем. 19.
 Варваръ, грубый, неуки. Маіа 6.
 Варіисусъ, сынъ имена. Дѣянїа.
 Варнава, сынъ утѣшенїа. Юнїа 11.
 Варсава, сынъ обращенїа.
 Варухъ, благословеный.
 Васїлій, царскїй. Януар. 1.

Г.

Гавріиль, мужъ Божїй. Марта 26.
 Галактїонъ, полнъ млека. Ноем. 5.
 Герасїмъ, честный. Марта 4.
 Германъ, крепкоумный. Маіа 12.
 Георгїй, земледѣлаць. Април. 23.
 Гликерїа, сладостная. Маіа 13.
 Гурій, присно равень. Ноем. 15.
 Григорїй, остроумень. Януар. 25.

Д.

Давїдъ, возлюбленный. Юнїа. 25.
 Дамїанъ, злочитатель. Ноем. 1.
 Данииль, судъ Божїй. Декем. 17.
 Дарїй, взискающїй. Марта 19.
 Димитрій, плодъ земный. Окт. 26.
 Дїомїдъ, дивенъ совѣтникъ. Авг. 16.
 Дїонисїй, двоеостровный. Окт. 3.
 Дометїй, свыше дарованный.
 Дометїанъ, домашникъ. Януар. 10.
 Доримедонтъ, копльмъ царствующи. Септ. 19.

(Продужиће се.)

Писмо уреднику Школскогъ Листа.

Изволте примити плату на Шк. Листъ за год. 1861. за 4. общине, т. е. Адашевачку, Кузминску, Илиначку, и Мало-Вашиначку, у суми одъ 16. ф. аустр. вр. съ томъ молбомъ, да првомъ приликомъ признанице за све 4. общине понаособъ на мене подписатогъ послати не пропустите, еръ се има у журналъ общинске касе ставити.*) — Одъ како се у нашимъ народнимъ школама новъ начинъ предаваня увео, далеко већи напредакъ кодъ дѣце школске увиђа се, него што е до садъ бую, и то само онде где е учитель или община *Школскій Листъ* држала, еръ безъ нѣга се свуда и свагда по мраку тумара, и опетъ безъ уѣха остае.

Я кои званіе учительско у мѣсту Кузмину у граници 6. година одправлямъ, — увидивши шк. власть мой трудъ и знанъ шк. дечице — одаренъ самъ едномъ одлукомъ одъ 27. фебр. 1860. године бр. 928. одъ високославне генералъ команде за год. 1859. — А ове самъ године получио декретъ одъ 21. Јануар. 1861. године бр. 450. за прошлу 1860. годину; у комъ високосл. генералъ команда изьявлюе найвеће задовољство са своеручнымъ подписомъ господина обрштра. — А за то све имамъ благодарити *Шк. Листу*, и оныма кои се свойски око нѣга стараю.

Овдѣ су у граници околности врло стѣснене, али ипакъ власти увиђаю да е *Шк. Листъ* врло нужданъ; и зато сл. компанија адашевачка, којой просвета млађаногъ нараштая на срдцу лежи,**) смилувала се, и за речене 4. общине Шк. Листъ набавити ние пропустила, за кое іой одъ своіу учителя и млађаныхъ ученика изъ све четири общине велика благодарность.

У Кузмину

Илія Пантелић
Учитель.

*) За овимъ слѣдовали су г. приложници на фондъ Шк. Листа кои су у 23. бр. Срб. Дневника назначени, и кои ће и у Шк. Листъ у свое време доћи. Уред. Ш. Л.

***) Тако исто и висбл. г. Кукулѣвић, обрштаръ сръбске банатске регименте у Белой Цркви, послао намъ е овыхъ дана предплату на Школ. Листъ за 15. екземплара. — То е похвално. Уредн. Шк. Листа.